

CAPITOLUL 1

Cuarț și ochi de tigru

Sefia își coborî privirea către Arcaș, culcat într-o firidă ascunsă printre stânci alături de restul bunurilor lor. El se foi, aruncându-și pătura de pe piept, apoi se liniști din nou. În cele două ore de când răsărise luna, adormise și se trezise, adormise și se trezise, tras iar și iar în adâncuri de visele sale până când ieșea din nou la suprafață, gâfâind.

Nici acum, cu fruntea încruntată, degetele zvâcnind și buzele arcuite într-un rânjet sau un țipăt mut, nu părea să se odihnească. Vru să se apropie, să-i netezească fruntea și să-i descleșteze degetele, însă de la evadarea lor el fusese distant, diferit. Întâlnirea cu Garda îl schimbase. Schimbase felul în care se purtau unul cu altul.

Schimbase totul.

Cocoțată pe un bolovan de granit, Sefia își strânse mai bine pătura în jurul umerilor. Ar fi preferat să-și întindă hamacul în firida dintre stânci, dar hamacul ei rămăsese pe podeaua biroului lui Tanin, împreună cu majoritatea proviziilor.

Și cu Nin. Mătușa ei, pe care jurase s-o salveze. Mătușa ei, pe care n-o ajutase. Un trup mărunțel sub un cojoc din blană de urs.

Sefia se înfioră amintindu-și ce urmase: sclipirea cuțitului, felul în care lama despicasă pielea lui Tanin. Cel de-al doilea omor al ei.

Dacă avea s-o găsească, Garda urma s-o facă să plătească scump pentru asta. Acum, familia ei îi omorâse doi Directori.

Privi spre pădure, mijindu-și ochii, așa cum făcea la fiecare câteva minute. Își chemă magia, căutând simțul acela special pe care îl avea în comun cu mama ei... și cu tatăl.

Era întotdeauna acolo, întotdeauna în mișcare, ca un ocean puternic sub un strat de gheață. Căci lumea era mai mult decât puteai vedea, auzi sau atinge. Dacă aveai har, lumea era Iluminată: fiecare obiect era înconjurat de propria sa istorie, fiecare clipă îți era accesibilă, cu condiția să știi cum s-o găsești.

Clipi și dinaintea ochilor i se iviră curenți aurii învolburati, milioane de mici crâmpeie luminoase purtate de vânt, creșterea infinitezimală a copacilor, suspinul materiei în descompunere care se contopea cu țărâna. În valea de dedesubt, la nici trei kilometri de tabăra lor, orașul muntos izolat Cascarra se întindea pe malul râului Olivine. De aproape, Sefia vedea felinarele ca niște mărgele aurii presărate pe străzi și prin curțile cherestegiilor, barjele smucindu-și ușor parâmele, fumul ridicându-se deasupra acoperișurilor ascuțite. Însă nimic nu tulbura pacea.

Sefia clipi din nou și viziunea – ceea ce Garda numea Vederea – pieri. Ea și Arcașul erau în siguranță deocamdată. Garda nu le dăduse încă de urmă.

Însă avea s-o facă. Așa cum îi găsisese și pe părinții ei. Lon și Mareah.

Când se gândi la ei, inima i se strânse ca o frunză degerată. Uneori îi era greu să creadă că oamenii aceia blânzi care o crescuseră, o protejaseră și o iubiseră făcuseră parte dintr-o societate secretă deprinsă cu omoruri și cu răpiri. Apoi însă își amintea cum răsuca mama ei cuțitele în mâini înainte să toace legume. Cum, cu o aruncare agilă de cuțit, omorâse odată un coiot ce dăduse iama în găini. Și-l amintea pe tatăl ei la fereastră, cercetând oceanul cu telescopul. Abia acum înțelegea: el pândise orice semn al Gărzii. Al oamenilor care îi vânau.

Îi ascunseseră atâtea... Cine erau și ce făcuseră. Din pricina secretelor lor, fusese silită să fugă când ar fi putut lupta. Să se ascundă când ar fi putut fi liberă. Nin murise pentru că Sefia nu fusese pregătită. Oricât își iubea părinții, pentru asta nu-i putea ierta.

Nici pe ei și nici pe sine.

Și acum fugea din nou.

Cu cinci zile în urmă, ea și Arcașul scăpaseră de căutătorii de urme ai Gărzii, luând o barcă și navigând către nord de-a lungul coastei stâncoase a Delienei. Doar când zăriseră în urma lor o altă corabie care se apropia cu iuțeală, riscaseră să tragă la mal și să-și scufunde ambarcațiunea, în încercarea de a se descotorosi de urmăritori.

Urcaseră pe Culmi, lanțul muntos înalt ce ducea către Zona Centrală a regatului. Odată ajunși pe înălțimi, porniseră către Cascarra, de unde sperau să se îmbarce pe o corabie care să-i poarte înapoi spre mare.

După asta aveau să fugă cât de mult timp puteau, fiind hăituiți pentru restul vieților lor.

Sefia se întoarse către obiectul învelit în piele din poala ei. Cărțile erau oricum foarte rare în Kelanna, teaurizate de Gardă în timp ce toți ceilalți bâjbâiau prin viață fără să citească sau să scrie. Dar aceasta nu era o carte ca oricare.

Aceasta era Cartea, infinită și plină de magie, o cronică a tot ce fusese sau avea să fie, toate epocile istoriei consemnate elegant cu cerneală neagră.

Așa cum făcuse în fiecare noapte de când începuse din nou să fugă, Sefia desfăcu grijulie pielea impermeabilă.

Ar fi putut afla cine fuseseră cu adevărat mama și tatăl ei și de ce făcuseră ceea ce făcuseră... dar niciodată nu reușise să-și adune curajul.

Arcașul se zvârcoli în somn, dând la iveală arsurile cumplite de pe gât. Crenguțele uscate de sub trupul lui trosniră ca niște împușcături în pădurea tăcută.

Sefia cercetă iarăși împrejurimile, dar tufișurile erau nemișcate.

Se relaxă cu un oftat. Coperta Cărții era crăpată și pătată, cu adâncituri și spirale decolorate unde fuseseră odinioară nestemate și ornamente în filigran. Dar unicele urme de metal prețios care-i mai rămăseseră erau închițătorile și colțurile ferecate cu aur.

Din obișnuință, își plimbă degetele pe simbolul din centru.

Două linii curbe pentru părinții ei. Una pentru Nin. Linia dreaptă pentru ea însăși. Cercul, pentru ceea ce avea de făcut: să afle la ce folosea Cartea, să o salveze pe Nin și, dacă putea, să-i pedepsească pe vinovați.

Însă tot nu se simți în stare să deschidă Cartea. Încă nu putea să înfrunte adevărul. Tocmai dădea să o pună la loc în învelișul de piele, când în depărtare trosni o creangă.

Se încordă, clipi și Vederea îi fu inundată de auriu. Către est zări câțiva bărbați coborând de pe culme, apărând în

lumina lunii și-apoi dispărând, ca niște pești negri într-un heleșteu întunecat, cu aripioarele străfulgerând la suprafață înainte să se scufunde din nou.

Căutătorii de urme.

Probabil când se uitase împrejur, ei se aflaseră de cealaltă parte a muntelui, dar acum se apropiiau.

Dedesubt, Arcașul se foi, răsturnându-și ranița. Plosca cu apă se lovi de teaca sabiei lui.

Pentru câteva clipe, căutătorii de urme se opriră și se răsuciră către ea. În Lumea Iluminată, ochii lor scânteiau, mișcându-se încolo și înapoi în orbite, scrutând bezna.

Apoi oamenii începură să înainteze.

Instinctele Sefiei, perfecționate de anii petrecuți pe fugă, preluară controlul. Împachetă repede Cartea și sări jos, printre stânci.

Arcașul dădu din mâini și brațele lui desfăcute greblară solul. Făcea atâta zgomot! Sefia îl cuprinse în brațe și își încolăci picioarele în jurul alor lui. Sub ei, covorul de ace de pin trosnea ca un foc.

Băiatul deschise brusc ochii, mari și aurii. Spaima îi năpădi chipul. Sefia îi simți inima bubuind în piept în timp ce el deschidea și închidea gura, străduindu-se să respire. Apoi se zbătu ca un iepure prins în capcană. Fata nu-l mai putu ține.

— Arcașule, îi șopti.

Tânărul o îmbrânci, lovind-o de stânci. O duru.

— Arcașule!

Acum vocea ei era rugătoare, disperată.

— E-n regulă. Sunt eu. Sunt Sefia. Arcașule!

Băiatul încremeni, respirând prea repede, prea zgomotos.

De data asta o lăsă să-l ia în brațe, să-i simtă pulsul iute și insistent pe pielea ei. Atât de aproape, încât îi simțea răsuflarea mângâindu-i obrazul. Își mușcă buzele. Cinci

zile de la sărut. Cinci zile și încă simțea buzele lui peste ale ei, încă tânjea să le simtă iarăși.

Când sunetul pașilor ajunse până la ei, Arcașul își ridică privirea. Sefia cunoștea aceste zgomote, le făcuse ea însăși în timp ce vâna alături de Nin. Mișcări ușoare, întrerupte de tăceri îndelungi, în care asculta. La treizeci de metri? La cincisprezece? Arătând către pădure, își mișcă buzele fără sunet: „Căutătorii de urme“.

Arcașul încuviință, clipind repede. Tăcut ca zăpada, scoase din buzunar o bucată de cuarț și începu să-și plimbe degetul mare pe fiecare dintre fațete, un ritual pe care îl învățase de la Sefia cu o lună în urmă pentru a ține panica la distanță și a-și aminti că e în siguranță.

Dar *nu* erau în siguranță.

Printr-un spațiu dintre bolovani, urmări umbrele mișcându-se printre copaci. Căutătorii îi înconjuraseră acum, cu puștile sclipind în lumina stelelor, cu umbre în ochi, cercetând solul în căutare de urme de pași.

„Ne vor găsi.“ Oricine se pricepea cât de cât să ia o urmă ar fi recunoscut mica lor tabără. Sefia trebuia să-i facă să-și vadă de drum. Și asta cât mai repede.

Chemându-și din nou Vederea, pocni din degete. În Lumea Iluminată, ițele de lumină se întinseră și vibrară ca niște corzi de arc, făcând panglicile aurii să unduiască. La nouă metri de ei, pe panta ce ducea către Cascarra, o creangă uscată trosni.

Căutătorii de urme se adăpostiră și duseră armele la ochi. Erau atât de tăcuți... și de rapizi.

Sefia repetă gestul, de data asta producând zgomotul mai departe.

Căpetenia lor făcu un semn, indicând albia râului, și toți începură să se furișeze către trosnetul crengilor frânte, către așezare, departe de Sefia și de Arcaș.

Când pulsul Sefiei încetini, fata deveni conștientă de trupul Arcașului împletit cu al ei. Băiatul nu mai mângâia cristalul. Stătea nemișcat ca o stâncă, privind-o cu ochi înfundați în orbite de nesomn.

— Te-am lovit? șopti el.

Chiar și după cinci zile, timbrul vocii lui o mai surprindea, cu straturile sale de foc și de beznă ca un ochi de tigrul¹.

— Nu.

Sefia se ridică în genunchi, încercând să nu tresară când un junghi o săgetă între omoplați. Trebuia să se pună în mișcare înainte ca următorii să-și dea seama că nu erau în Cascarra. Apucă pătura.

— Când m-am trezit și nu știam unde sunt... când nu m-am putut mișca, am crezut... Îmi pare rău, eu...

Arcașul se ridică în capul oaselor și pentru o clipă fata crezu că avea să-și continue vorba. Dar el închise gura și-și pipăi cicatricea ce-i înconjura gâtul, arsura pe care impresorii le-o făceau tuturor băieților lor ca să-i marcheze drept candidați. Vreme de mulți ani, Garda îl căutase pe cel despre care credea că o va conduce către victorie în cel mai sângeros război pe care îl pomenise Kelanna vreodată. Un ucigaș. O căpetenie. Un comandant.

Fiind unul dintre candidați, Arcașul pierduse totul – numele, vocea și memoria –, rămânând numai un înveliș în formă de om.

Tânărul își amintise toate astea în timpul întâlnirii lor cu Garda. Dar tot nu-i spusese numele lui adevărat și în momente ca acesta Sefia simțea că îl cunoaște chiar mai puțin decât înainte.

„La fel ca pe părinții mei“, gândi cu amărăciune.

¹ Piatră semiprețioasă cu dungi maro-roșcate și aurii.

— Cât pe ce să ne prindă, zise Arcașul și vârî în buzunar bucata de cuarț.

— Îmi pare rău. N-am știut că erau atât de aproape.

— Dar ai putea. Privirea lui se abătu către Carte. Ai putea ști tot timpul unde sunt. Am fi mereu cu un pas înaintea lor.

Sefia se încordă. Desigur, el avea dreptate: Cartea conținea trecutul, prezentul și viitorul. Toate mișcările Gărzii erau undeva acolo, îngropate adânc sub straturi de istorie. Cu ajutorul Cărții, ea și Arcașul ar fi putut să scape de Gardă cu ușurință. Dacă erau suficient de deștepți, poate reușeau să se strecoare printre degetele inamicului. Și probabil aveau să fie liberi.

Însă îi era teamă. Teamă de ceea ce putea afla dacă o deschidea. Teamă de ceea ce i-ar fi putut dezvălui despre părinții ei... și despre lucrurile oribile pe care aceștia poate le făcuseră.

Dar ca să-l împiedice pe Arcaș să cadă în mâinile Gărzii? Pe Arcaș, care luptase pentru ea, care flămânzise și își pierduse somnul de dragul ei? Pe Arcaș, care, de când îi reveniseră amintirile, părea și mai nefericit decât înainte?

Întâlni privirea lui fixă și solemnă.

— Bine.

Găsi o rază de lună, își puse Cartea în poală și o desfăcu din învelitoarea de piele. Se aplecă până când buzele aproape că mângâiau semnul de pe copertă și murmură:

— Arată-mi ce face Garda acum!

Respiră adânc și desfăcu încuietorile. Paginile unduiră sub degetele ei, apoi încremeniră, ca două câmpii brăzdate de cerneală.

Îl simți pe Arcaș așteptând.

— „Dormitorul era vraiaște“, citi Sefia în șoaptă, ca și cum Garda ar fi putut s-o audă.

Se înfioră și cercetă împrejurimile, dar căutătorii de urme dispăruseră demult. Erau în siguranță. Deocamdată.

Reveni la Carte.

— „Tomuri deschise și suluri de hârtie acopereau cuvertura și se revărsau peste teancuri de cărți și grămezi de pergamente...“

Privirea îi fugi înainte.

— Oh, nu. *Nu!*

Se înșelase.

N-aveau să fie niciodată în siguranță. Și, oricât de departe fugeau, oricât de bine se ascundeau, n-aveau să fie liberi nicicând.

